

αἱ γυναῖκες Λαοθενία, Ἀνύτη καὶ Ἀξιοθέα.

Οἱ Ἀρκαδες δὲν εἶχον κάμνιαν διάκρισιν μεταξὺ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων τέκνων των, ὅλοι καὶ παῖδες καὶ παιδίσκαι ἐδιδάσκοντο τὰ αὐτὰ ἤθη, τὰ αὐτὰ ἔθιμά καὶ τὴν αὐτὴν παιδείαν, καὶ ἐὰν μὲν ὁ παῖς καὶ ὁ ἀνὴρ ἔφερε τὸ ἄροτρον εἰς τὸν ἀγρὸν ἢ παιδίσκη καὶ ἡ γυνὴ ὠδήγει τὸ ποίμνιον εἰς τὴν βοσκήν, ἂν ἐκεῖνος ἐπαίξε τὴν αὐλὸν συγκινητικώτατα, αὕτη ἐτάνυε τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας τῆς καὶ ὑπὸ τὸν κρότον αὐτῆς τὸν ἐναρμόνιον ἐχόρευον οἱ σάτυροι καὶ αἱ νύμφαι ὑπὸ τὴν πρᾶσιαν καὶ τὴν σκιαδᾶ, ἐὰν μὲν ὁ ἀνὴρ ἀπῆρχετο νὰ πολεμήσῃ τὸν ἐχθρὸν, ἢ γυνὴ ὠπλισμένη διεφύλαττεν ἄγρυπνος τὴν οἰκίαν καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ τοὺς ἐφεστίους θεοὺς τῆς καὶ ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τὰς κατελάμβανεν εἰς τὰς ἐστίας αὐτῶν ὡς ἄλλαι ἀμαζόνες ἐπέπιπτον κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐνίκων· ἂν ὁ ἀνὴρ κατεδίωκε τὰς ἄρκτους καὶ τοὺς ἀγριοχοίρους, ἢ γυνὴ διὰ τῶν βελῶν αὐτῆς, ὡς ἄλλη Ἀστεμῖς, ἐτόξευε τοὺς λύκους, τοὺς ἀετοὺς καὶ τ' ἄλλα ζῶα. Ἐὰν ὁ ἀνὴρ εἰργάζετο διὰ νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν του τ' ἀναγκαῖα ἐξοδα, ἢ γυνὴ ἐφρόντιζεν ἵνα περιορίσῃ αὐτὰ καὶ ἐνεργῇ ὅ,τι εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν ἀπαιτεῖτο μὲ δαψίλειαν καὶ καθαριότητα, οὐδέποτε δὲ τις ἠδυνήθη νὰ κατηγορήσῃ τὰς γυναῖκας τῶν Ἀρκαδῶν, ὅτι παρεγνώρισαν τὰ χρέη καὶ καθήκοντά των. Πάντοτε σφρόνες ἡγάπων τὸν ἔρωτα καὶ ὅλοι οἱ γάμοι σχεδὸν δι' ἔρωτος προηγουμένου διεσημαίνοντο. Ὅταν ἡ νέα Κλυτία μὲ τὴν λύραν αὐτῆς ἐψάλλε τοὺς ἔρωτας τῆς Δάφνης καὶ τοῦ Λευκίππου, δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τις ὠραιότεραν συγκίνησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν ἔρωτα. Οὐδὲν ἄλλο ὠραιότερον, ἔλεγον εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἀπὸ τὴν Δάφνην εἶναι καὶ εἰς τὴν Ἠλείαν ἀπὸ τὸν Λεύκιππον. Εἶδατε τὸν Λεύκιππον πῶς περιπλέκει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοὺς πλοκάμους αὐτοῦ, πῶς ἐνδύεται ἐλαφρὸν καὶ παρθενικὸν χιτῶνα καὶ ἐξαρτᾷ ἐπὶ τῶν ὤμων του φαρέτραν καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ἐπίπλαστον σχῆμά του διώκει μὲ τὴν Δάφνην τοῦ τὰς δορκάδας καὶ τὰς ἐλάφους εἰς τὴν πεδιάδα καὶ τὰ θηρία εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν. Εἶδατε τὴν Δάφνην ἥτις ἀπολέσασα τὸν ἔραστήν της ἐκ τῆς ζηλοτυπίας τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς πόσῃ λύπῃ περιέπεσε. Ναι αὕτη, ἀπολέσασα τὸν ἔραστήν της παρεκάλεσε τὴν γῆν νὰ τὴν δεχθῇ εἰς τὸν κόλπον τῆς καὶ αὕτη τὴν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ δεινιδριδίον ἢ Δάφνη.

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν οἱ Ἀρκαδες, οἱ ἀντίζηλοι κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὸ φιλελεύθερον τῶν Σπαρτιατῶν, οὐχὶ ὡς οὗτοι δι' αὐστηρᾶς δημοσίου ἀνατροφῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπλότητος καὶ ἐπιμελείας, οὐχὶ διὰ τῆς βίας καὶ τῆς αὐστηρότητος, οὐχὶ διὰ τοῦ τρόμου καὶ τῆς τιμωρίας ἀλλὰ διὰ τῆς φυσικῆς κλίσεως εἰς τὸ ἀγαθοποιεῖν καὶ διὰ τῶν φροντίδων τῶν πατέρων τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους, οἵτινες ποτὲ δὲν ἐδίδασκον ἢ τὴν ἀγάπην τῶν ἀρετῶν, οἵτινες ποτὲ δὲν ἐσυγ-

χώρησαν τὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων πολιτειῶν, οἵτινες ποτὲ δὲν ἠθέλησαν νὰ δοξάσωσι τὴν πατρίδα αὐτῶν διὰ τῶν ὅπλων ἀλλὰ διὰ τῆς ἠθικῆς τῆς ἀκενώτου ταύτης πηγῆς πάσης ἀνθρωπίνης μεγαλειότητος, καὶ οἵτινες κατὰ Πολύβιον· « βουλόμενοι μαλάττειν καὶ κερᾶν τὸ τῆς φύσεως αὐθαδὲς καὶ σκληρὸν, τὰ τε προειρημένα πάντα παρεισήγαγον καὶ πρὸς τοῦτοις συνόδους κοινὰς καὶ θυσίας πλείστας ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατεΐθεσαν, ἔτι δὲ χοροὺς παρθένων ὁμοῦ καὶ παίδων καὶ συλλήβδην πᾶν ἐμνηχάνησαντο, σπεύδοντες τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμον διὰ τῆς τῶν ἐθισμῶν κατασκευῆς ἐξημεροῦν καὶ πραῦναι. » Διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐκ τῶν σωζομένων τεμαχίων τῆς ἱστορίας καὶ τῶν παραδόσεων ὅτι ἡ Ἀρκαδία ἐνῷ ἅπασα ἡ Πελοπόννησος ὑπέκυψεν εἰς τὸν ζυγὸν τῶν Σπαρτιατῶν καὶ εἰς τὰς διαιρέσεις καὶ τὴν διαφθοράν, ἔμεινεν ἀπρόσβλητος ὡς ὅσας τις μεταξὺ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς ἢ τοῦ νέου κόσμου καὶ ἂν διεσώζοντο ὅλα τὰ κλασσικὰ συγγράμματα τῶν προπατόρων μας, ἠθέλαμεν ἰδεῖν ὅτι ὁ περικλεέστερος λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἴσως ἦ· ὃν ὁ Ἀρκαδικός. Ἀλλοίμονον ὁμοῦ! πόσα κειμήλια τῆς ἀνθρωπίνου μεγαλειότητος ὁ χρόνος ἐξηπάνισε καὶ πόσα ἄρα θέλει ἐξαφανίσαι ἐνὸς ὧ πολλοὶ τῶν σημερινῶν σοφῶν λαῶν, ἐπιμένουν ἔνεκα κατὰ χρονίου πολιτικῆς, νὰ περιθάλπωσιν καὶ ὑπερασπίζωνται ἐν τῇ πόλει τοῦ Κωνσταντίνου, ἄλλον ὄχλον.

(ἀκολουθεῖ).

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΣΕΞΤΟΣ.

Ἡ

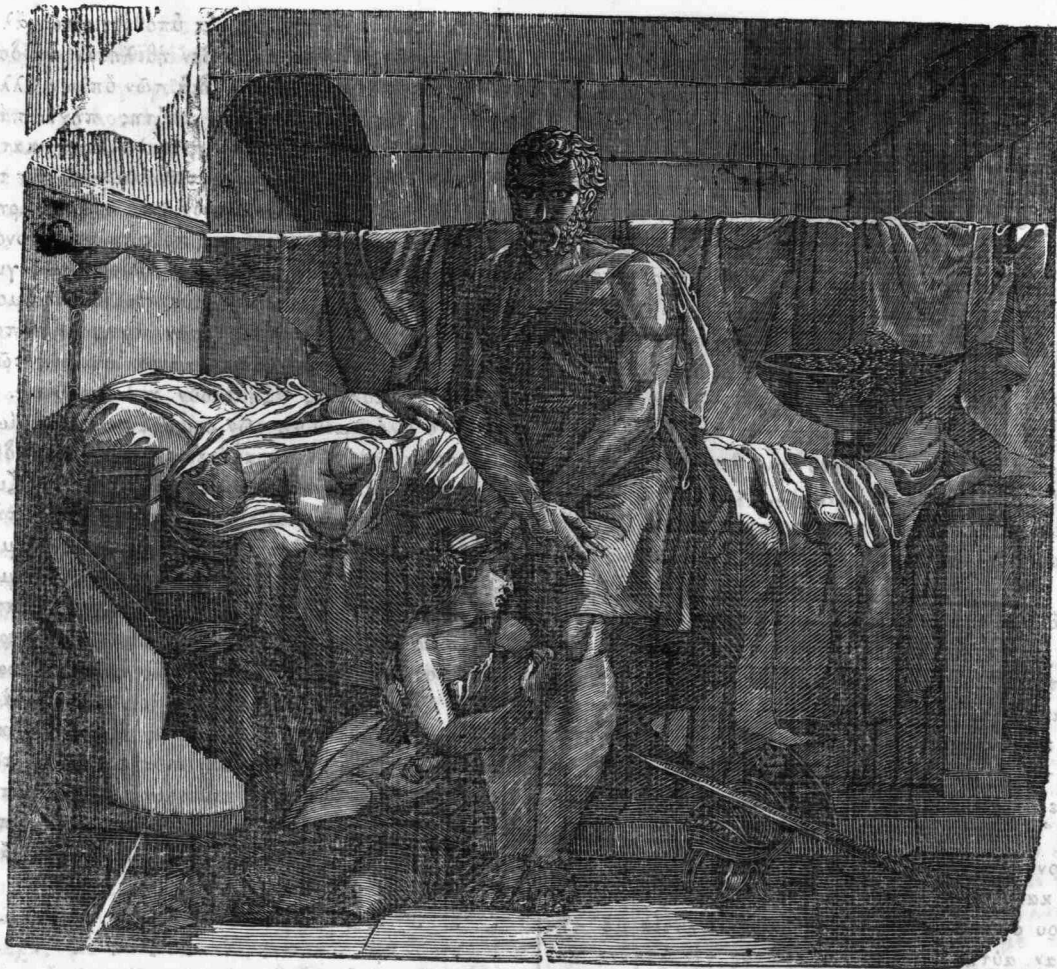
Ἡ ἐπάνοδος τοῦ προγεγραμμένου

Εἰκὼν Γουερίνου.

Ἐκτεθεῖσα εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς Ἀκαδημίας τῶν τεχνῶν ἐν Παρίσις, τῇ 1807 ἢ ὅπισθεν· εἰκονογραφία ἔτυχε γενικοῦ θαύμασμου καὶ μεταξὺ τῶν ζωγράφων καὶ μεταξὺ τοῦ κοινοῦ, καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐξεθίσασαν αὐτὴν αἱ ἐφημερίδες.

Τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς ἀμφισβητεῖται, διότι ὁ Μάρκος Σεξτός εἶναι Ῥωμαῖος λίαν ἄγνωστος. Ἦν, λέγουσιν, ἐν τῶν πρώτων θυμάτων τοῦ Σύλλα, καὶ τίποτε περισσότερον δὲν γνωρίζουν. Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν ἅπασα ἐπενόηθη ὑπὸ τοῦ ζωγράφου.

Ἀλλὰ πολλοὶ ἐθεώρησαν τὴν εἰκονογραφίαν ταύτην ὡς ἀλληγορίαν πολιτικὴν. — Διότι, ἐνῷ ὁ Γουερίνης ἐξήσκει τὴν εὐφύην του, οἱ συμπολιταὶ του Γάλλοι, οὗς οἱ ἐπαναστατικοὶ σπαραγμοὶ εἶχον διασκορπίσει καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, ἐπανεστρεφον εἰς τὰς ἐστίας των, ἀλλ' ὅποια ἐπάνοδος διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν! Ἐπανερχόμενοι δὲν εὕρισκον πλέον οὔτε ἄσυλον, οὔτε οἰκογένειαν. Εἰς τὰ μέρη ὅπου εἶχαν διέλθει τὴν νηπιότητα, τὴν νεότητά των,

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΣΕΣΤΟΣ.

εἰς τὰ μέρη ὅπου εἶχον ἀφήσει πᾶν ὃ, τι ἀγαπητόν
εἰς αὐτοῦς, πλέον δὲν εὗρισκον ἢ τὴν ἐρημίαν, τὴν
καταστροφὴν καὶ τὸν θάνατον !

Ἡ ὁμοιοπάθεια διήγειρε τὴν συμπάθειαν τοῦ κοι-
νοῦ πρὸς τὰς δυστυχίας ταύτας, καὶ ὁ Μάρκος Σέ-
τος ἐπεφάνη ὡς τρομερὰ ἀλληγορία, καὶ μὲ τὰς ἐ-
πιφωνήσεις τοῦ θαυμασμοῦ ἀνemieχθησαν λυγμοὶ
καὶ θρήνοι.

Ἡ νεκρὰ ἐκείνη γυνή, ὁ σύζυγος αὐτὸς ὁ παρα-
καίρως ἀνακληθεὶς ἀπὸ τὴν ἐξορίαν καὶ ὅστις μέ-
νει ὠχρὸς, ἀκίνητος, ἄλαλος, ὅλος βεθυθισμέ-
νος εἰς τὴν ἀπελπισίαν του, ἀποτελοῦσιν ἀξιοθαύ-
μαστον τραγῳδίαν ὑπόθεσιν καὶ ὁ τρόμος ὃν ἐμ-
πνέει θὰ ὑπερέβαινε ἴσως τὰ ὅρια ἅπερ ἡ τέχνη
πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἑαυτὴν, ἂν τὸ ἀποτέλεσμα
δὲν ἐκολάζετο διὰ τῆς γλυκείας ἀντιπαράθεσως
τῆς νεάνιδος ταύτης τῆς λειποθυμήμενης. — Τοῦ-
λάχιστον ὁ δυστυχὴς ἐξόριστος δὲν ἀπώλεσε τὸ
πᾶν δεσμός τις πὸν συνδέει ἔτι μὲ τὴν ζωὴν.
Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς εἰκόνας.

Ὁ δὲ Πέτρος Γουερίνης ἐγεννήθη εἰς Παρισίους
τῷ 1774, ἐμαθήτευσεν δὲ παρὰ τῷ Ρενώλτ. Ἐγρα-
ψατὴν *Paillard* καὶ τὸν *Impollitor* καὶ τὴν προσ-
φώναν τοῦ *Asκληπιῶ* τῷ 1802. Τῷ 1808 τὸν
Βοκατάρτην συγχαροῦντα εἰς τοὺς στασιαστὰς

τοῦ Καίρου. Τῷ 1840 τὴν *Ἀνδρομάχην*, τὴν *Αὐ-
γὴν* καὶ τὸν *Κέφαλον*. Μεταξὺ δὲ τῶν λαμπρο-
τέρων ἔργων του καταριθμοῦνται ἡ *Κλυταιμνή-
στρα* ἐτοίμη γὰ δολοφονήσῃ τὸν *Ἀγαμέμνονα*, ὁ
Αἰνίας καὶ ἡ *Διδώρη*, ὁ *Ὀρφεὺς* κλαίων ἐπὶ τοῦ
τάφου τῆς *Εὐρυδίκης* κλ.

Ὀνομασθεὶς δὲ καθηγητὴς τῆς Ἀκαδημίας τῶν
ὠραίων τεχνῶν τῷ 1814, ἐκλεχθεὶς, τῷ 1815,
μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, ὁ Γουερίνης ἐπέμφθη τῷ
1822 εἰς Ῥώμην ὡς διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀ-
καδημίας. Ἐπιστρέψας εἰς Παρισίους τῷ 1829
ὠνομάσθη βαρῶνος, ἀπέθανε δὲ εἰς Ῥώμην τῷ 1833.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Εἰς δίμηνον σιωπὴν ἡ ἀνάγκη μᾶς ὑπέβαλε
τὸν κανόνα τοῦτον θρησκευτικῶς ἐκπληρώσαντες,
παρουσιαζόμεθα ἔμπροσθεν ὑμῶν, ἀναγνώσται, ὅ-
πως σκιαγραφῆσωμεν μὲ τὴν συνήθη ἀμερολη-
ψίαν μας τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ συμβάντα. — Θέλο-
μεν μεταβῇ ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν καὶ
ἀπὸ τὴν Ἄρκτον εἰς τὴν Μεσημβρίαν ταξιδεύον-